

— Е Главке, Главке! не ма ли познавашъ? не говори безумно, защото ма убивашъ!

Умственното настроеніе на бѣдния афинянинъ зе другій път. Той поглади ниската коса на Недія, изгледа съ вниманіе безоката, понеже са спазваше още нѣкоя свръзка въ идентъ му, види са че въ физиономіята на Недія той гледаше чергитъ и лицето на Иона. Туй му докара посилна полуда и злочестийтъ обладанъ отъ страшната болестъ завика запхтитъ и увлеченъ.

Заклевамъ са на Венера, заклевамъ са на Діана и на Юнона, че съвѣмъ че тѣзи микута носѣ на раменѣтъ си стълповетъ на свѣта както мойтъ съгражданинъ Херкулесъ О ничтожитѣй Риме! спичко що е велико, то исхожда отъ Гръція, безъ насъ нито богове можеше ты да имашъ що казвахъ прели малко? да, ако и да носѣ на раменѣтъ си свѣта, както едно време съгражданинѣтъ ми Херкулесъ, оставямъ го да падне гощъ часъ въ хаоса, стига да видѣ една само засмхка на Иона. Прекрасна и любезна дѣвица, (приложи той съ тонъ страстенъ и неописанно печаленъ), ты не ма обичашъ, поаеденіето ти къмъ мене бѣше жестоко, египтянинѣтъ ма покори, тѣ не знаешъ колко часове стояхъ предъ вратата на къщата ти! колко часа назикъ звѣздытъ съ надѣжда да та видѣ да са подадешъ, о слънце на живота ми! ты туй незнаешъ, и заради туй не ма обичашъ! за туй ма оставяшъ! увы! не ма остави! Разумѣвамъ че животѣтъ ми е кратъкъ, а остави да та гледамъ до като умрѣ! азъ са родихъ на най добрата земя на родителѣтъ ти, обиколилъ съмъ гората на Филе, събиралъ съмъ тріандафилы, и акація по бреговетъ на Илиосъ. Ты не трѣба да ма оставишъ защото нашѣтъ праотцы сѣ были братья. Казватъ че ты земя, е прекрасна че той климатъ е пріятенъ, но азъ желямъ ты да додешъ съ мене въ земята на нашѣтъ праотцы. . . . О страшенъ образъ който като черъ облакъ са пжханъ помежду мене и Иона! на челото ти е илнисана смъртъта съ тишината на ужаса, на уста ти хвърка убійственна усмхка, името ти е Тартаръ, но тука на земята са звешъ Арбакъ. Внимавай! азъ та познавамъ; махни са привидѣніе на мнѣжлото! Твоитѣ вълшебства нема да ти послужатъ.

— Главке, Главке! викаше Недія като пукиж колѣнитъ му които пригърташе, и паднѣ полумъртва на мрамора, толкози бѣше нажелено сърпето ѣ отъ страданіе и отъ биенѣето на съвѣстѣта.

— Кой ма вика? извики той съ толѣмъ гласъ. Иона! да, ти е! похитихъ я. Ще я отървѣ! дѣ е ножѣтъ ми? Ха! ей-го! Идѣ Иона, да та отървѣ! ей-ма, идѣ, идѣ!